

[Alfred Jensen.]

saadan Karakter, at den, der beskæftiges derved, bliver i Stand til at opretholde sit Hjem og leve som andre Arbejdere, men som Forholdet er nu, er de Arbejdere, der beskæftiges ved Nødhjælpsarbejde, ikke i Stand hertil.

Jeg ved nok, at Ministeren ved første Behandling og ved andre Lejligheder har sagt, at saaledes er Tilfældet ikke, at denne Nødhjælpslov er en udmærket Lov, at der tjenes store Penge, og at der kan være vældig Tilfredshed blandt de arbejdsløse, der beskæftiges her. Men jeg har gjort opmærksom paa, at det dog ogsaa maa betyde noget, hvad det store Arbejdsmandsforbund siger. Jeg kan ikke underskrive de Udtalelser, som Ministeren har fremsat om Arbejdsmandsforbundet her fra Talerstolen. Ministeren sagde forleden Dag, at de 800 Mand, der var paa Arbejdsmandsforbundets Kongres, ikke var fuldt klar over, hvad de drøftede, ikke var fuldt klar over, hvad Loven i Virkeligheden gik ud paa. Det er dog vist for meget at sige om et Forbund, der tæller over 180 000 Medlemmer og samler 800 Mennesker til Kongres her i København, at dettes Kongres ikke skulde være klar over, hvad den har besluttet, og hvad den har behandlet. Det tror jeg ogsaa nok, Ministeren vil give mig Ret i, at det er for meget at sige om Arbejdsmandsforbundets Kongres, og jeg tror, det er rigtigst, at vi ændrer de Bestemmelser i Loven, saaledes at der for Fremtiden bliver fuld Arbejdsuge og fuld tarifmæssig Fortjeneste ved Nødhjælpsarbejdet.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale de af os stillede Ændringsforslag, og jeg haaber, at Medlemmer endnu i sidste Øjeblik vil besinde sig og tage positiv Stilling til vore Forslag.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg vil gerne takke det ærede Udvalg for den hurtige Behandling af det foreliggende Lovforslag og i øvrigt ogsaa takke for det Standpunkt, man fra de i Udvalgsarbejdet deltagende Partier har indtaget til Lovforslaget, idet man jo i Realiteten, d. v. s. med Hensyn til Forslagets Hovedopgave, Omlægning af Understøttelsesaaret, har givet fuld Tilslutning.

Der er to Punkter, hvor der har været divergerende Opfattelser, dels om de mere velstillede Kassers Formue skulde bære en Del af Udgifterne ved Omlægningen, dels om Fordelingen af de Udgifter, som det offentlige skal betale.

Hvad det første angaar, vil jeg gerne

i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem Hr. Rager har udtalt, sige, at man af saglige Grunde ikke maa svække den Opsparing, der har fundet Sted i Arbejdsløshedskasserne. Det er op mod en halv Million Mennesker, der er blevet tvunget til at betale et højere Kontingent end nødvendigt for den daglige Drift, for at Kasserne kunde opspare en Formue til Imødegaaelse af den første Del af indtrædende Kriser. Det er den Besked, Kassernes Medlemmer har faaet, at de derved længere end maaske ellers undgaar den Kontingentforhøjelse, som uvægerligt følger med indtrædende Kriser, at det i alt Fald er til deres egen direkte Kriseunderstøttelse, Opsparingen finder Sted, medens det jo altid er blevet hævdet — ogsaa for at faa Medlemmerne til at forstaa, at netop denne Opsparing var nødvendig —, at de, naar den foretoges, skulde være fritaget for, at Kassens Formue blev anvendt til andre Formaal.

Det er derfor, jeg er bange for Følgerne af at anvende Kassernes Formue her. Men dertil kommer, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen har gjort opmærksom paa, at man kan ikke ud fra Formuens Størrelse pr. Medlem dømme med nogen Sikkerhed om, hvordan Kassens Modstandsevne er under en indtrædende Krise. Det blev under Udvalgsbehandlingen oplyst af Statens tilsynsførende, Arbejdsdirektøren, at inden for Metalarbejdernes Arbejdsløhedskasse gik det paa et Tidspunkt, hvor Medlemstallet ikke var mere end godt Halvdelen af det nuværende, og Formuen ogsaa var omkring Halvdelen af, hvad den nu er, saa haardt til, at man ved en indtrædende Verdenskrise, som navnlig ramte Skibsindustrien og den Eksportindustri, vi har inden for Jernet, i Løbet af ganske faa Maaneder opbrugte hele den opsparedes Formue, som det havde taget Aar at faa samlet gennem Ekstrakontingenter. Naar sligt, som dette Tilfælde er et Eksempel paa, kan indtræde, er det efter min Opfattelse ikke rimeligt at gaa til at lade Kasserne deltage med en Del af deres Formue i Udgifterne til det, der her skal gennemføres: en Omlægning af Understøttelsesaaret.

Hvad dernæst angaar Fordelingen af Udgifterne, vil jeg gerne sammenholde de Udtalelser, der er fremsat dels af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, dels af det ærede Medlem Hr. Victor Larsen. Naar det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen overhovedet undlod at indrømme, at Kommunerne fik en Lettelse, men tværtimod sagde noget om, at „naar man paalagde